

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • 15 Mayıs 2009 • No:14

Dünya İşçi Sınıfı 1 Mayıs'ta Alanlardaydı

İşçi sınıfı tüm dünyada 1 Mayıs'ta alanlardaydı. 1 Mayıs sabahında işçiler, taşıdıkları pankart ve dövizleriyle alanlarda birleştiler. Hep bir ağızdan attıkları sloganlarla taleplerini haykırdılar. Kadını ve erkeğiyle tüm işçiler kol kola yürüyerek, kapitalist sistemin yarattığı krize, işten atmalara, açlık ve yoksulluğa, siyasal ve sendikal yasaklara, baskılara boyun eğmeyeceklerini haykırdılar. 1 Mayıs'ta bir kez daha görüldü ki, renkleri, dinleri, dilleri ve milliyetleri ne olursa olsun işçi sınıfı uluslararası bir sınıftır ve çıkarları ortaktır. Dünyanın değişik bölgelerinden işçileri aynı gün sokağa çıkartan ve kalplerinin heyecanla, ortak duygularla atmasına neden olan 1 Mayıs, egemenlerin yaratmaya çalıştığı düşmanlıkların ne denli temelsiz olduğunu da gözler önüne serdi.

Amerika'daki işçilerden Fransa'daki işçilere, İran'daki işçilerden Türkiye'deki işçilere kadar her ülkede işçi sınıfı, benzer özelemler dile getirdi: Sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı kurmak! Eşit, özgür ve kardeşçe bir hayat sürmek! Haksız ve emperyalist savaşımlara ve katliamlara son vererek, baş dolu bir dünyada yaşamak! Açlığı, yoksulluğu ve işsizliği yok ederek insanca yaşamak! Herkesin ücretsiz sağlık, eğitim, ulaşım ve konut hakkından yararlanmasını sağlamak... Kısacası dünyanın dört bir yanında işçiler ürettiklerinin karşılığını alarak, kardeşçe paylaşarak yaşamak istediklerini

haykırdılar.

Yüz milyonlarca işsiz, 1 milyardan fazla açın, Irak'ta ve diğer savaşlarda ölen 1 milyondan fazla insanın sorumlusu ve suçlusu sermaye sınıfından başkası değildir. Dünyaya özgürlük ve demokrasi getireceğini söyleyen emperyalistlerin zalimliği ve zorbalığı ayan beyan ortadadır. Kapitalizm artık iyice çürümüşdür ve toplumu da çürütmektedir. İşte 1 Mayıs'ta işçi kitleleri, emperyalist savaşımlara ve kapitalist krizlere karşı alanlara çıkarak dur dediler. Dünyanın değişik yerlerinde ve değişik alanlarda, patronlara karşı biriken tepkilerini ve öfkelerini dile getirdiler.

Türkiye'de de on binlerce işçinin katılımıyla birçok kentte 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Sendikasız, sigortasız, düşük ücretle çalışmanın oldukça yaygın olduğu Türkiye gibi bir ülkede, 1 Mayıs'ta işçilerin alanlara çıkması büyük bir önem ve anlam taşıyordu. 1 Mayıslar işçilerin kendi sınıf güçlerine güvenmelerini sağlar ve onlara özgüven aşılar.

1 Mayıs meşalesini, fabrikalarımızda ve işyerlerimizde vereceğimiz mücadelelerle büyüteceğiz. Örgütlerimize sahip çıkarak mücadelemizi daha da güçlendirmeliyiz. Aynı sorunlarla boğuşan biz işçileri bölen patronlar sınıfının oyunlarını bozmak için örgütlenmeli ve mücadele vermeliyiz. İşten atmalara, ücretsiz izinlere, düşük ücretlere karşı birbirimizden aldığımız güçle, kararlı bir mücadele yürütmeliyiz. Birimize yapılmış saldırının hepimize yapılacağını unutmadan, sıranın bize gelmesini beklemekten, birlikte mücadele etmenin gönüllü neferleri olmalıyız.

1 Mayıs'ın bizlere verdiği en güçlü mesajlardan birisi işçi sınıfının uluslararası bir sınıf olduğudur, ama bir diğeri de örgütlü olduğumuzda, birlikte hareket ettiğimizde hiçbir gücün bizi bölemeyeceği ve yenebileceği gerçeğidir. Gelecek seneki 1 Mayıs'a şimdiden hazırlanmaya başlamalıyız. Haksız ve emperyalist savaşımlara dur demek, kapitalist krizin faturasını sermaye sınıfına ödetmek, işsizliğe, açlık ve yoksulluğa boyun eğmemek için örgütlenelim!

Sendikaları Mücadeleci Örgütlere Dönüştürelim!

Sendikalar krizle birlikte iyice kan kaybetmeye başladı. Geçtiğimiz Ekim ayından bu yana 1 milyondan fazla işçi işinden oldu. Bu işten atılmaları beraber sendikalı işçi sayısı daha da düştü. Ancak işçilerin mücadele örgütleri olması gereken sendikalar bu durum karşısında suskun kaldılar. İşçiler ise bu gidişata dur demek için güçlü eylemler ortaya koyamadılar. Peki niye? Bu tabloya bakıldığında sendikalı işçilerin üyeliklerinin çoğunlukla kâğıt üstünde kaldığı görülür. Üyeliklerin sadece kâğıt üstünde kalması, örgütsüzlüğümüzün tescillenmesi anlamına gelmektedir. Oysa sendikaların gerilemesine neden olan bu duruma son verilebilir.

İşçi arkadaşlarımız, sendikalı olmayı, örgütlü olmayı notere gidip sendika üye fişlerine imza atmaktan ibaret sanıyor. Oysa bu kâğıt üzerinde bir üyelikten ya da örgütlülüğün başka bir şey değildir. Sendikaya üye oluyoruz, ama mücadelenin dışında kalıyoruz. Üyesi olduğumuz sendikaya yılda bir kez bile gitmiyoruz. Hatta üyesi olduğumuz sendikaya hiç gitmemiş ve sendikanın nerede olduğunu bilmeyen işçiler bile var. Sendikaya üye olduktan sonra çoğunluğumuz ne çalıştığımız işyerinde ne de sendikalarda hiçbir sorumluluk almıyoruz. Aidatlarımızı ödemekle görev ve sorumluluklarımızı yerine getirdiğimiz hatasına düşüyoruz. Elimizi taşın altına sokmuyoruz. Fabrikada yaşadığımız sorunların çözümünü, seçtiğimiz ya da atanmış olan birkaç temsilciden bekliyoruz. Sendikanın bütün işlerini seçtiğimiz sendikacıların inisiyatifine bırakıyoruz. Böylece bizlerin içinden seçilen sendikacılar da giderek bizden kopuyor, patronlarla içli dışlı oluyor ve sendikaları kendi işyerleri gibi görmeye başlıyorlar. Hal böyle olunca da, mücadele etmeyi bir kenara koyup koltuklarını korumaya bakıyorlar.

Sendikalarımızda görev ve sorumluluk almamak, mücadeleden de örgütlenmeden de uzaklaşıyoruz ve başarısızlıklar karşısında sendikayı suçlamaya başlıyoruz. Böyle yaparak sendikanın biz işçiler demek olduğu fikrinden de uzaklaşmış oluyoruz. Bu yüzden örneğin kriz gibi hepimizi ilgilendiren saldırı dönemlerinde dahi işçi sınıfına yakışır bir mücadele veremiyoruz.

Sendika üyeliklerinin kâğıt üstünde kalmasına yol açan bir diğer neden de sendika yöneticilerinin bu konuda işçileri harekete geçirmede yetersiz kalmalarıdır. Sendika yöneticileri, işçi-

lere geçmiş mücadele deneyimlerini anlatan eğitimler vermiyorlar. Örneğin krize ilişkin, işçilerin kafası televizyonlardan duydukları yalan-yanlış bilgiler nedeniyle karışık durumdadır. Oysa sendikalar krizin nedenlerini ve sonuçlarını anlatan eğitimler verselerdi, işçileri bu konuda doğru bilgilendirselerdi, işçiler bugün ne yapacaklarını çok daha iyi bileceklerdi.

Kriz nedeniyle patronlar sendikalara karşı acımasızca saldırıya geçmişlerdir. Birçok fabrikada sendikaların yetkisi düşürüldü. Toplu sözleşmelerde sıfır zamlar dayatıldı. İşçilerin ücretleri düşürüldü. İş saatleri uzatıldı. Tüm bunlar yapılırken sendika bürokratları kapalı kapılar ardında patronlarla uzlaştılar. Oysa kriz nedeniyle patronlar işçilerden daha fazla fedakârlık istediklerinde, sendika yöneticileri, olan biteni bütün açıklığı ile işçilere anlatmalı ve bu saldırıya karşı duruşu örgütlemeliydi.

Peki, sendikaları mücadeleci işçi örgütleri haline nasıl getirebiliriz? 1980 öncesinde mücadeleci sendikalar işçilere düzenli eğitimler verirdi. Her konuda el kitapları çıkartırlardı. Mücadeleci sendikaların şubeleri geç saatlere kadar açık kalırdı. İşçi ailesiyle beraber sendikadaki etkinliklere katılırdı, yeni örgütlenmeler için görev alırdı. 1980 askeri darbesiyle birlikte işçiler sendikalardan uzaklaştırıldı ve bu bağ kopartıldı. Kopartılan bu bağ yeniden örmek için mücadeleyi yükseltmeliyiz. İşçilerin üyeliklerinin kâğıt üstünde kalmaması için öncelikle sendikalı fabrikalarda taban inisiyatifini güçlendirmeliyiz. İşyeri komitelerimizi kurmalıyız. Bu komitelere sendikalı, sendikasız, taşeron, kapsam dışı tüm işçileri dâhil ederek alınacak kararlara ortak etmeliyiz. İşçilerin sendika üyeliklerinin kâğıt üstünde kalmaması için sendikalarımıza hâkim olan uzlaşmacı ve sınıf işbirlikçi anlayışları sendikalarımızdan defetmeliyiz. İşçilerin sınıf çıkarlarını savunan, işçilerin örgütlenmesini ilerletmek isteyen militan sınıf sendikacılığı anlayışını yerleştirmeliyiz sendikalarımıza.

İşçilerin sendikadan uzaklaşması anlamına gelen kâğıt üstü üyelikleri aşmak, gerçek bir örgütlülük sağlamak mümkündür. Bunun için asıl büyük görev biz işçilere düşüyor. Sendika demek biz işçilerin mücadelesi, birliği ve dayanışması demektir. Sendikalarımıza üye olmalı, sahip çıkmalı, denetlemeli ve kararları birlikte almalıyız. ■

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Aşgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektrığe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!

- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

ÜİD-DER 1 Mayıs'ta İstanbul ve Gebze'deydi

1 Mayıs 2009, İstanbul'da, alan tartışmaları yüzünden, krize, işsizliğe ve savaşa karşı işçilerin birleşik ve kitlesel katılımıyla kutlanamadı. İşçi konfederasyonlarından Türk-İş 1 Mayıs'ı Kadıköy'de kitlesel bir mitingle kutladı. DİSK ve KESK ise Taksim'de kutlama yapacağını açıklamıştı. Ancak bundan önceki yıllarda olduğu gibi bu kitlesel kutlamayı yapamadı ve neticede polisin alana girmesine izin verdiği "makul sayıda" bir kitleyle ve sınırlı bir süre Taksim'de bir anma yaptı.

Kadıköy: "Kriz, Savaş, İşsizlik, Çözüm İşçi İktidarında!"

Yaklaşık 15 bin kişinin katılımıyla gerçekleştirilen Kadıköy mitingi, Numune Hastanesi ve Tepe Nautilus önünden iki koldan başladı. Krizden dolayı yüz binlerce işçinin işten atılmasına rağmen, Türk-İş sendikaları mitinge olması gerektiği gibi büyük bir katılım sağlayamadılar. Mitingde Türk Metal kortejinden işçilerle yaptığımız sohbette, işçiler Türk Metal'e olan tepkilerini dile getirdiler. Kendilerinden toplanan fonların darbecilere aktarıldığını söyleyen işçiler, sendikanın kendilerine sahip çıkmadığını, ayrıca Türk Metal işçilerine Özbek lehine slogan attırılmasına ve diğer işçilere karşı kışkırtılmalarına da karşı olduklarını vurguladılar. Türk-İş tarafında Deri-İş'in coşkusu ve sloganlarla yürümesi dikkat çekiciydi. Belediye-İş, Petrol-İş ve Deri-İş üyesi işçiler alana girdikten sonra Türk-İş yönetimini eleştiren sloganlar atıldılar. Türk-Metal'in "Türk-İş nerede biz oradayız" sloganına karşı, Deri-İş, "Türk-İş uyuma, direnişe sahip çık" sloganıyla tepki gösterdi. ÜİD-DER'li işçiler olarak bizler de miting boyunca bu protestolara destek verdik.

Tepe Nautilus önünde toplanan ÜİD-DER korteji gerek kitleselliği, gerek disiplini, gerekse coşkusuyla dikkat çekti. Kortejimizin en önünde büyük ÜİD-DER pankartı yer alırken, onun arkasında ise şu pankartlar sıralanıyordu: "Enternasyonal Kurtuluş İnanlık!", "Krizin Bedelini Kapitalistlere Ödetelim!", "Yaşasın Militan Sınıf Sendikacılığı!", "Yaşasın Dünya İşçilerinin Kapitalizme Karşı Mücadelesi!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Kapitalist Sömürüye ve Emperyalist Savaşlara Karşı Mücadele Bayrağını Yükselt!".

Kortejin önünde ÜİD-DER'li çocuklarımız "Yaşasın 1 Mayıs" pankartını taşıyarak yürüdüler. Onların hemen ar-

kasında ise, işçi tulumları ve iş kıyafetleriyle çeşitli sektörlerden işçiler yer aldılar. ÜİD-DER'in coşkusu ve disiplini, gerek sendikalı işçiler gerekse çevredeki insanlar tarafından ilgiyle izlendi. Pek çok insan gelip ÜİD-DER'in açılışını, ne zaman kurulduğunu sorarken, onlarca insan da gelip ÜİD-DER kortejine katıldı.

Krize, savaşa ve işsizliğe karşı ÜİD-DER kortejinde atılan "Kriz, Savaş, İşsizlik, Çözüm İşçi İktidarında!" sloganı, kapitalizme karşı nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğini de ortaya koyuyordu. Ayrıca ÜİD-DER'in "Ulusalçı Değil Enternasyonalistiz!" ve "Kürtlere Özgürlük, Kurdara Azadi!" sloganları oldukça anlamlıydı. ÜİD-DER, coşkusu ve sloganlarıyla, işçi sınıfının enternasyonalist ruhunu, ezilen Kürt halkının desteklenmesi gerektiğini ve çözümün işçi iktidarında olduğu fikrini Kadıköy'e taşıdı. Ayrıca derneğimizin aylık İşçi Dayanışması bülteni de alanda dağıtılarak çok sayıda işçiye ulaştırıldı.

Mitingde Türk-İş başkanının yanı sıra, Atv-Sabah direnişçisi bir işçi ve Desa işçisi Emine Arslan da konuştu ve miting verilen konserle sona erdi. Alana disiplinli bir kortej şeklinde giren ÜİD-DER, alandan da aynı şekilde çıktı ve Tepe Nautilus'un önüne kadar sloganlarıyla yürüyüşünü sürdürdü.

Gebze: "Krizin Faturası Patronlara!"

1 Mayıs Gebze'de de bir mitingle kutlandı. Sendikalar Birliği'nin düzenlediği miting yeni belediye binasının önünden başlatıldı. Sendikaların kitlesel bir katılımının sağlanmadığı göze çarparken, sendika kortejlerini esas olarak Birleşik Metal-İş ve Petrol-İş'li işçilerin oluşturduğu görülüyordu. En kitlesel kortej olarak öne çıkan ÜİD-DER kortejimiz, disiplini ve coşkusuyla dikkat çekiyordu. Krizin işçileri fazlasıyla vurduğu Gebze'de, yürüyüş boyunca "Krizin Faturası Patronlara!" sloganı öne çıktı. Gebze meydanında tamamlanan yürüyüş boyunca ÜİD-DER korteji Gebze sokaklarında büyük ilgi gördü. Derneğimizin korteji geçerken, cadde üstüne toplanan emekçiler alkışlarıyla bizlere destek verdiler. Gebze'de işçilere, ÜİD-DER'in İşçi Dayanışması bülteni de dağıtıldı. Miting, kürsüden yapılan konuşmaların ardından, çekilen halaylarla sona erdi. ■

1 Mayıs'ta İşçiler Zonguldak'ta da Alandaydılar

■ Ereğli'den ÜİD-DER üyesi işçiler

Zonguldak Demokrasi Platformu tarafından düzenlenen 1 Mayıs mitingine coşkulu bir katılım oldu. Mitinge yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Maden işçileri sendikasının ve Eğitim-Sen'in kitlesel ve canlı katılımı dikkat çekiydi. İşçiler, yükselttikleri sloganlarla, yaşanan krizde faturanın patronlara ödettilmesini istediler ve krizi fırsat bilen patronların saldırılarını protesto ettiler. İşten atılmalarının yasaklanmasını talep eden işçiler, öfkelerini attıkları coşkulu sloganlarla dile getirdiler.

Kürsüden yapılan konuşmalar da işçiler tarafından

dikkatle dinlendi ve ilgi çekti. Özellikle Nazım Hikmet'in şiirleri, alandaki çoğu insanın da katılımıyla coşkuyu ikiye katladı. Bizler de ÜİD-DER'li işçiler olarak mitingde katıldık ve İşçi Dayanışması bültenimizin dağıtımını yaptık.

Zonguldak gibi bir işçi kenti için mitingde katılım çok yüksek sayılmazsa da, işçilerin coşkusunu ve enerjisini kıpırdanmaya başlamış olan sınıf hareketinin işaretleri olarak görmek mümkün. Zonguldak madenlerinde ve Erdemir'de çalışan onbinlerce işçinin içlerinde biriken öfke, her geçen gün daha fazla açığa çıkacaktır. İşçi sınıfının uzun süren sessizliği kırılmaktadır. ■

Mersin Limanında Sınıf Mücadelesi Devam Ediyor!

■ Mersin'den ÜİD-DER'li bir öğrenci

Mersin limanında direnişe devam eden Akansel işçilerine yönelik saldırılar devam ediyor. Akansel işçilerinin işe iade davaları 6 Hazirana ertelenmiş ve bu arada ana firma MPI, direnişçi işçilerden kurtulmak için, taşeron konumundaki Akansel şirketiyle anlaşmasını sona erdirerek yeni bir firmayla anlaşmıştı. İşçiler de, patronun bu saldırısını boşa çıkarmak amacıyla, geçtiğimiz Perşembe günü liman önünde aileleriyle birlikte oturma eylemi gerçekleştirdiler ve basın açıklaması yaptılar. Ancak basın açıklamasının sonuna doğru polis işçilere ve destek amacıyla gelmiş olan üniversite öğrencilerine saldırdı. Saldırı karşısında geri adım atmayan işçiler, eylemlerini sloganlar ve halaylarla bitirdiler.

Polisin Akansel işçilerine yönelik saldırıları Cuma sabahı da devam etti. Ancak bu saldırı da sonuç vermedi ve direnişçi Akansel işçileri yeni taşeron firmanın çalışmasını engellemek amacıyla liman önünde eylem yaptılar. Bu eylem sonucu limandaki tüm çalışmalar durdu. İşçiler, **"Kavgayı bitmedi, daha yeni başlıyor!"**, **"Kapıları kapatır ge-**

mileri yakarız!", **"İşçi düşmanı MPI limandan defol!"** sloganlarıyla seslerini yükselttiler. Yeni taşeron firmanın kaçak işçileri çalıştırmaya devam istemesi üzerine, direnişçi işçiler Cumartesi günü de liman önündeki eylemlerine devam ettiler. Polisin gazlı, coplu saldırısı sonucu çıkan çatışmada birçok işçi kardeşimiz yaralandı. İşçilerin şirket binasını taşlamaya başlaması ve işçi ailelerinin de liman önüne gelerek eyleme katılmaları sonucu polis geri adım attı. **"İşimizi istiyoruz"** sloganıyla eyleme devam eden işçiler, **"Türk-iş koltuğuna değil işçine sahip çık!"** diye haykırarak sendika bürokrasisini de protesto ettiler.

ÜİD-DER'li işçiler ve öğrenciler olarak biz de Akansel işçilerinin bu onurlu mücadelesinde yer aldık ve destek verdik. Direnişçi işçiler, patronlar sınıfının hizmetindeki polisin tüm saldırılarına nasıl karşı koyulacağını ve mücadelenin işçinin onuru olduğunu bir kez daha gösterdiler. İşçilerin bu kararlı tutumu ve ailelerin desteği sayesinde, inanıyoruz ki sonunda kazanan örgütlü ve mücadeleciler işçiler olacak! ■

Şirin Tekstil'de İşgal

Ümraniye'de üç aydır üretimde bulunan Şirin Tekstil'de, 20 işçinin birikmiş ücretlerini ödemeyen atölye sahibi iflas edip ortadan kayboldu. Atölyede çalışan işçiler 7 Mayıs günü işyerine geldiklerinde kapıların kilitli olduğunu gördüler. Bir kısım işçi umutsuzca işyerini terk ederken, kalan 12 işçi ise işyerinde bekleme kararı aldı. Direnişe geçen işçiler iki aylık ücretlerini henüz almadıklarını, aylardır sigortasız çalıştıklarını ve atölye sahibinin kendilerini oyalandığını ifade ettiler. Atölye önünde bekleyişlerini sürdüren işçiler pazartesi günü atölyeye grip, direnişlerini sürdürdüler. Gün boyunca iki kez, polis atölyenin kapısına geldi. İşçiler, polisin sınıf dayanışmasını engelleme çabalarına karşı koyarak, haklarını alıncaya kadar bekleyişlerini sürdüreceklerini dile getirdiler.

Tekstil işçilerinin mücadelesine destek olmak ve onlarla dayanışmak amacıyla, UID-DER'li işçiler olarak bizler de günü boyu atölyede işçilerle birlikte olduk. Deneyimlerimizi aktararak, örgütlenmenin önemini belirttik. Şu anda grev ve direnişlerini sürdürmekte olan işçilerin mücadelelerinden örnekler verdik. Direnişi ileriye taşımak için komitenin, görev dağılımının, sınıf örgütleriyle dayanışmanın önemini belirttik. Birlikte hazırlanan yemek, çekilen halaylar ve sohbetler,

tekstil atölyesine, direnişe bambaşka bir hava kattı.

Nisan ayında aynı caddenin karşısında bulunan Halil Tekstil işçileri de benzer sorunlarla karşı karşıya kalmışlardı. O günlerde sıranın kendilerine geleceğinden habersiz çalışan Şirin Tekstil işçileri üretime devam ediyorlardı. Şimdi sıra Şirin Tekstil işçilerine geldi, ama bu kez de başka atölyenin işçileri sessizce üretimi sürdürüyorlar. Aynı sorunlarla karşı karşıya kalan biz işçiler için yaşananlar bir ders olmalıdır. Patrona güvenmemeli, kaçmasına izin vermemeli, örgütlü gücümüze güvenerek haklarımızı zamanında ve tam olarak almak için mücadeleye etmeliyiz! ■

Sağlıkta Ticaret Ölüm Demektir!

KESK'e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), 22 Nisanda, Gazi Mahallesinde bulunan Zübeyde Hanım Ana-Çocuk Sağlığı ve Aile Planlaması Merkezi önünde bir basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklamasının ardından söz alan SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli, amacı anlaşılmadığında emekçilere pek cazip görünen "aile hekimliği" uygulamasının işlevini anlattı. Bu uygulamaya göre aile hekimi çok fazla hastayı hastaneye sevk ederse maaşı düşürülecek. Bu yüzden hastalık derecesi ne olursa olsun aile hekimi pek çok hastayı hastaneye sevk edemeyecek. Aile hekimi engeline takılan hastalar sevk alama-

mış olmalarına rağmen hastaneye gidecek olurlarsa tüm masraflarını ödeyecekler. Ya da hastaneye sevk edilmedikleri için hastalıkları ilerleyecek ve kalıcı sorunlarla, ölümlerle karşılaşacaklar. Yani işçilerin ücretlerinden SSK primi kesilmeye devam edecek ama işçiler hastalandıklarında tedavi göremeyecek. SSK hastaneleri veya ona bağlı sağlık kurumlarında şu haliyle bile yetersiz sayıdaki sağlık personeli gereksiz görülerek kapı dışarı edilecek. Bu, binlerce sağlık emekçisinin işsiz kalması, milyonlarca emekçinin hastalanması, sakat kalması yahut ölmesi anlamına geliyor. Bu yüzden SES üyesi sağlık işçileri, tüm işçi ve emekçileri birlikte mücadeleye çağırıyor. ■

PETKİM İşçileri İş Bıraktı

Aliağa PETKİM'de Petrol-İş sendikasının yürüttüğü toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine, işçiler 2 saat geç işbaşı yaparak taleplerinin karşılanmasını istiyorlar. 28 Nisanda işçilerin üretimi durdurmasının ardından patron yeniden toplu sözleşme masasına dönerek teklifini yükseltti. Ancak, işçiler taleplerinin karşılanmadığını belirterek bu yeni öneriyi reddettiler. Talepleri kabul edilmeyen işçiler, geç işbaşı yapma eylemlerini sürdürüyorlar. İşyerinin ana giriş kapısı önünde toplanarak, taleplerini dile getiriyorlar. ■

Ereğli Demir Çelik'te %35'lik Ücret İndirimi

Derinleşen krizin etkileri tüm sektörleri sararken, sermaye düzeninin sahibi patronlar ve emirlerindeki sendika temsilcileri çıkış yolları arıyorlar. Pek çok patron, işçilerin ücretlerini ödemeyerek ya da erteleyerek krizin yükünü işçilere bindiriyor. Bu saldırıların en kapsamlısı son olarak büyük bir tekel-den, Ereğli Demir Çelik'ten geldi.

Ereğli Demir Çelik fabrikasının sahibi Oyak grubu ile Türk Metal sendikası, işçi ücretlerinde 16 aylığına %35 indirim yapılması yönünde anlaşmaya vardıklarını açıkladılar. Burjuva medyanın "1400 işçinin işten atılmasının önüne geçildi", "örnek dayanışma", "ölüm sarmalındaki Erdemir'e sendikadan hayat öpücüğü" gibi başlıklarla duyurduğu bu karar, Zonguldak (Erdemir) ve İskenderun'da (İsdemir) çalışan 7000 işçiyi etkiledi.

Sermaye sınıfı Erdemir'de yaşananları tüm işçi emekçi kitlere örnek olarak gösteriyor. Erdemir patronu işçilerine özet-

le şunu diyor: "Bugüne kadar yoksulluğa göğüs gerdiniz, bundan sonra da biraz açlığa dayanın, biz de o arada düşen kârlarımızı yeniden yükseltelim!" Patronun kapıkulu haline gelmiş Türk Metal sendikacıları ise "ne yaptysak siz işten atılmayınız diye yaptık" tarzındaki açıklamalarla işçileri kandırmaya çalışıyorlar.

Bizler işçiler olarak uyanık olmak zorundayız. Patronların çıkarları ile bizim çıkarlarımız dün olduğu gibi bugün de çatışıyor. Onların "örnek dayanışma" diye adlandırdıkları şey aslında işçi sınıfına saldırıdır. Krizin faturasını biz ödemek zorunda değiliz. Erdemir ve İsdemir işçilerinin bu saldırı karşısında yapması gereken, patronların hizmetkârı olan sendikacıları tepelerinden atmak ve dayatılan bu koşullara karşı mücadele etmektir. **Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok! Gün mücadele günüdür! ■**

Büro Emekçileri İş Bıraktı

Büro Emekçileri Sendikası (BES) örgütlü olduğu tüm işyerlerinde Türkiye çapında yarım gün iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Yaşanan hak gasplarına, gelir adaletsizliğine, çalışma koşullarının giderek ağırlaşmasına ve baskılara karşı gerçekleştirilen eylem, düzenlenen basın açıklamalarıyla da kamuoyuna duyuruldu.

Kocaeli'de de Defterdarlık önünde bir basın açıklaması yapıldı. BES Kocaeli Şube Başkanı Akın Şişman, IMF ve Dünya Bankasının dayattığı yıkım politikalarının uygulandığını, çalışanların birbiriyle rekabete sürüklendiği bir çalışma ortamı yaratılmaya çalışıldığını, gelir adaletsizliğinin olduğunu ve bunun giderilmesi için eşit işe eşit ücret talebinde bulduklarını belirtti. ■

Tezcan Galvaniz'de Grev Kararı

İzmit Arslanbey Organize Sanayi Bölgesindeki Tezcan Galvaniz fabrikasında grev kararı alındı. Geçen yılın Kasım ve Aralık ayında toplam 131 işçinin çıkarılması sonucunda, Tezcan Galvaniz işçileri direnişe geçmiş ve kısa bir süre fabrikayı işgal etmişlerdi. Tezcan Galvaniz'de çalışan işçilerin başlattıkları eylemlilikler ses getirmişti. Arkadaşlarının işe dönmelerini sağlamak isteyen işçiler, her akşam kent merkezine kadar kilometrelerce yürüyüp, haklı davalarını bölgedeki diğer emekçilere duyurmaya çalışmışlardı.

Birleşik Metal-İş sendikasına üye 140 işçi adına sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine sendika grev kararı aldı. Anlaşma sağlanmadığı takdirde işçiler 60 gün için greve gidecekler. ■

Grammer İşçileri Direnişte

Bursa'da Demirtaş Organize Sanayi'de bulunan Grammer fabrikası işçileri, patronun sendika değiştirme baskısına karşı direnişe başladı. Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu fabrikada, Türk Metal'e geçmeyi kabul etmeyen 100'ü aşkın işçi işten atıldı. Patronun, kriz gerekçesiyle kısa çalışma ödeneğinden yararlandığını ve bu sürede işçi de attığını anlatan işçiler, yaşadıkları haksızlığa karşı mücadelelerini sürdüreceklerini söylediler.

"Bugüne kadar eksiksiz olarak bizlere verilen bütün işleri yaptık. Ancak işyerinde başka sendikanın içeri sokulma girişimine karşı çıktığımız için tazminatlarımız ve diğer alacakları-

mız ödenmeden kapının önüne konulduk" diyen işçiler, çalışmaya devam edenler üzerindeki baskıların sürdüğünü dile getirdiler. İçerideki arkadaşlarına destek vermek ve haklarını savunmak için direnişi sürdüreceklerini dile getirdiler.

Birleşik Metal-İş, 2004 yılından bu yana Grammer'da örgütlü durumda. Patron fabrikayı sendikasızlaştırmak için krizi gerekçe göstererek işçi atıyor ve Türk Metal'i devreye sokuyor. "Türk Metal'e üye olmayan arkadaşlarımız, temsilci ve yönetici olanlar da dâhil işten çıkarılmıştır. Burada açıkça sendikamızı tasfiye etme çalışması başlatılmıştır. Bizlerin bunu kabul etmesi mümkün değildir" diyen BMİS yöneticileri, işçilerle birlikte mücadelelerinin süreceğini ifade ediyorlar. ■

Tüm Dünyada İşçiler 1 Mayıs'ta Alanlardaydı

1 Mayıs'ta Türkiye'de olduğu gibi dünyanın dört bir yanda da milyonlarca işçi, krize ve yoksulluğa karşı alanlara inerek patronlar sınıfına öfkelerini haykırdılar ve işçi sınıfının uluslararası dayanışmasını sergilediler.

Fransa'da 300 farklı yerleşim yerinde yapılan kitlesel mitinglerde, 1 milyondan fazla işçi sokakları sloganlarıyla inetti. Paris sokaklarında döviz ve pankartlarıyla 165 bin işçi yürüdü. Fransız işçiler Sarkozy'ye ateş püskürdüler ve "Bankerler için ödeme yapmayacağız!" dediler.

Avrupa'nın en yüksek işsizlik oranına sahip ülkesi olan **İspanya'da** da kitlesel yürüyüşler gerçekleştirildi. Madrid'de yapılan 1 Mayıs kutlamalarına 65 bin işçi katıldı.

İtalya'da geçtiğimiz ay yaşanan depremde yüzlerce insan hayatını kaybetmişti. Sendika liderleri de, en yüksek kayıp veren L'Aquila kasabasında, depremin ardından işsiz kalan binlerce insan ile dayanışma örneği sergileyerek 1 Mayıs gösterilerini orada gerçekleştirdiler.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına 100 binin üzerinde işçi katıldı. Kutlamaların hemen ardından, bundan on yıl önce iki polisin kötü muamelesi sonucu boğularak hayatını kaybeden Afrikalı Marcus Omafuma'nın anısına ge-

niş katımlı bir ırkçılık karşıtı gösteri düzenlendi. 1 Mayıs kutlamalarından ayrılan kalabalığın bir kısmı bu gösteriye katılarak ırkçı, yabancı düşmanı parti ve gruplara gözdağı verdiler.

Yunanistan'da başkent Atina'da 6000 kişi yürüdü. Aralık ayında bir çocuğun katledilmesinin ardından yükselen protesto eylemlerinden korkan Yunan hükümeti Atina sokaklarına 4000 polis yığmıştı.

Almanya'nın birçok şehrinde 1 Mayıs dolayısıyla 400 ayrı gösteri ve yürüyüş düzenlendi. Almanya'da da Türkiye'deki gibi göstericilere polis saldırdı.

Rusya'da Moskova meydanında Rus Komünist Partisi ve sendikaların önderliğinde düzenlenen gösterilere

25 bin kişi katıldı. Polis, St. Petersburg şehrinde 120 göstericiyi tutukladı.

Filipinler'de 7000 işçi toplanarak Manila'daki ABD Büyükelçiliğine doğru yürüyüşe geçtiler. Göstericiler Başbakanın işsizlere yaptığı "orduya katılın" teklifini protesto ettiler.

Güney Koreli işçiler meydanlarda iş güvencesi talebini yükseltirken, Tayvan ve Japonya'da da işçi sınıfı sokaklardaydı.

Hindistan'da Yeni Delhi'de düzenlenen mitingde işsizlik ve ücret kesintileri protesto edildi. Kalküta'da da işçiler 1 Mayıs yürüyüşleri düzenlediler.

Küba başta olmak üzere Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinde de yüz binlerce işçi 1 Mayıs'ı meydanlarda coşkulu bir şekilde kutladı.

1 Mayıs tüm dünyada 7'den 70'e işçilerin taleplerini ve özlemlerini haykırdıkları bir gündür. Vahşi kapitalizm işçi sınıfının her bir üyesine, bebek, çocuk, genç, yaşlı demeden saldırıyor. **Sri Lanka'da** bir işçi çocuğu, parasız eğitim talebini, hazırladığı bir dövizle 1 Mayıs meydanlarında dile getiriyor: **"Tarlalarda çocuk işçi olmak değil, okula gidebilmek istiyorum!"** ■

Avrupa'da Fabrika İşgalleri Yaygınlaşıyor

Krizin faturasını işçilere ödetirme çabaları, dünyanın dört bir tarafında geri tepmeye başlıyor. Fabrikalarda işçiler işten atıldıklarını duyar duymaz işgallere, eylemlere başlıyorlar ve patronlar sınıfına “krizin faturasını bir değil siz ödeyin” diyorlar. İşgal eylemleri özellikle de Avrupa'nın birçok kentinde yaygınlaşıyor ve gelenekselleşiyor. Geçtiğimiz ay Fransa'da yaşanan işgal eylemlerinin ardından, bu ayın ilk günlerinde İrlanda'nın Belfast, İngiltere'nin Enfield ve Basildon kentlerinde bulunan Visteon otomotiv fabrikaları işgal edildi.

Fabrika yönetiminin 31 Martta üç ayrı fabrikada çalışan 610 işçiden 565'inin çıkartılacağını duyurmasının ardından Visteon fabrikalarında işgaller yaşandı. Yönetimin ikiyüzlüce davrandığını anlatan işçiler, “hem kendi işimizi

hem de çalışan diğer işçi arkadaşlarımızın işlerini korumak için fabrikayı işgal etmekten başka bir seçeneğimiz yoktu. 20 yıl çalıştıktan sonra ellerimizde kalan şey kocaman bir sıfır” dediler.

Visteon fabrikası, dünya otomotiv devi olan Ford fabrikası için yedek parça üretiyor. 2000 yılında Ford otomotiv fabrikasından ayrılan bir grup hissedar Visteon fabrikasını kurdu. Ford, ayrılarak Visteon fabrikalarında çalışacak işçilere tazminat sözleşmelerinin hâlâ devam ettiğini belirterek, sözleşmenin bitiminde tazminatlarını ödeme sözü vermişti. Fakat şimdi işten atılan işçiler için ne Visteon ne de Ford tazminat ödemeye yanaşmıyor. İşçiler tazminat ve diğer haklarını alıncaya kadar mücadeleye devam etmeye kararlılar. ■

Çin'de İşçiler Anayolu Trafiğe Kapattılar

Bilgisayar malzemeleri üreten Ancai Hi-Tech fabrikasında çalışan 300 işçi, 27 Nisan sabahı, çalıştıkları fabrikanın dışındaki ana yolu bütün gün trafiğe kapadılar. İşçiler, ücretlerini alamadıklarını, seslerini Pekin'deki yöneticilere duyurmaya kararlı olduklarını söylediler.

Eyleme katılan bir işçi şöyle diyordu: “Fabrika yönetimiyle bir toplantı ayarlamaya çalıştık, ancak kimse bizimle ilgilenmedi, biz de 107 numaralı anayolu trafiğe kapatmaya karar verdik.”

Trafiği açmak için bölgeye çok sayıda polis ve asker yığıldı. Ancak işçilerin eylemi gün boyu devam etti. İşçiler, “eğer paramızı vermezlerse kesinlikle Pekin'e gideceğiz” dediler.

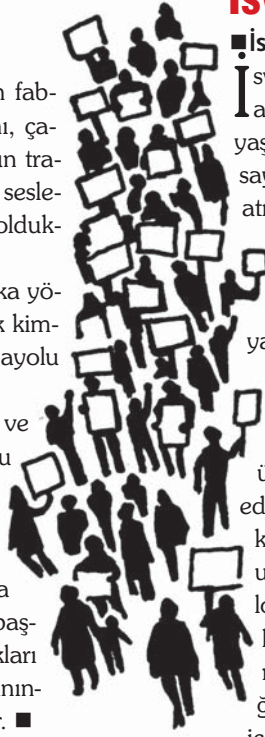
Fabrikada toplam 3000 işçi çalışıyor. Ancak bunların bir bölümü diğerlerine göre çok daha düşük ücretlerle çalıştırılıyor. 1996 yılında işe başlayan bu işçilerin 2006 yılına kadar sağlık hakları ya da iş akitleri yoktu. Daha sonra bu hakları tanıdılar. İşçiler şimdi on senelik maaş farkını istiyorlar. ■

İsveç'te Liman İşçileri Grevdeydi

■ İsveç'ten bir işçi

İsveç'in Göteborg şehrinde liman işçileri işten atılıyor. Şu ana dek kriz bahane edilerek 130 işçi işten atıldı. Amaç yaşlı ve kıdemli işçilerin yerine, düşük ücretli ve daha az sayıda işçi çalıştırmak. Bu saldırı karşısında işçiler, işten atılan 130 arkadaşlarının işe geri alınması ve işyerindeki sorunların çözülmesi için 20-24 Nisan tarihleri arasında uyarı grevi yaptılar. Başka işyerlerinden işçiler de greve giden arkadaşlarını ziyarete gelerek onlarla dayanışma içinde olduklarını, başarının dayanışmanın gücü ile ortaya çıkacağını gösterdiler. İşçiler ya örgütlenip haklarını alacaklar ya da diz çöküp teslim olacaklar.

İşçi Bulma Kurumunun kayıtlarına göre İsveç'te son üç yıl içinde 320 bin işçi işsiz kaldı. Bu hızla devam ederse işsiz kalanların sayısının 2010 yılında 500 bine çıkacağı tahmin ediliyor. İsveç burjuvazisi yatırımlarını ucuz işgücü için başka ülkelere kaydırıyor. Ayrıca Polonya ve Litvanya'dan gelen düşük ücretli göçmen işçiler, yüksek ücretli yerli işçiler için bir tehdit unsuru olarak kullanılıyor. Bu durum İsveçli işçiler arasında ırkçılığın artmasına da yol açıyor. Kapitalizm daha fazla kâr için acımasızca işçileri birbirine düşürüyor. ■

Almanya ve Fransa'da İşçilerin Ortak Eylemi

Otomobil tekerleği üreten Continental'in Almanya ve Fransa'daki fabrikalarını kapatacağını duyurmasının ardından, her iki ülkedeki işçiler 23 Nisan'da Almanya'nın Hanover kentinde ortak bir protesto eylemi düzenlediler. Fabrikaların kapatılmasının ardından Fransa'dan 1000, Almanya'dan 800 işçi işsiz kalacak. Almanya ve Fransa'daki fabrikalarda toplamda 3000 işçi çalışıyor.

Hanover'daki yürüyüşler ve protes-

tolar iki ülkenin işçilerinin ortak yaptığı ilk eylem oldu. Fransız işçileri Clairoux'den trenlerle 23 Nisan sabahı yola çıktılar. Alman işçiler ise aynı kaderi paylaşan meslektaşlarını Hanover tren istasyonunda alkışlarla ve sloganlarla karşıladılar. İşçiler her iki dilde dövizler hazırlayarak ortak taleplerini dile getirdiler. Dövizlerinde burjuvazinin yüreğini ağzına getiren, Marx'ın geçmişten gelen sesi yankılanıyordu. “Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz!”, “Yaşasın Da-

yanışma!”

Patronlar krizin faturasını bizlere ödetme planları yaparak aslında bizleri kavgaya davet ediyorlar. Ve bu kavga bir taraftan da tüm dünya işçilerinin birliğine doğru giden yolu er ya da geç döşeyecek. Bunun farkına varan bir İtalyan işçisinin yorumu ise şöyle: “Biz önceleri haklarımızı yalnızca fabrika almak için uğraşıyorduk. Ama artık bu böyle gitmeyecek! Continental hepimize birden saldırıyor, biz de onlara karşı öfkeli yumruğumuzu ortak bir biçimde göstereceğiz.” ■

“İşçi Dayanışması Şenliği”nde Büyük Coşku!

Derneğimizin “Kriz ve Savaşa Karşı Haydi 1 Mayıs’a” şiarıyla düzenlediği “İşçi Dayanışması Şenliği”, büyük bir coşkuyla gerçekleşti. Tuzla Orhanlı Kültür Merkezinde yapılan şenliğe, kadınıyla erkeğiyle, yaşısıyla çocuğuyla yüzlerce emekçi katıldı. 1000 kişilik salon dolduğu için, derneğimizin gençleri etkinliğimizi ayakta izleyerek konuklarımıza yer verdi.

Şenliğimiz, ÜİD-DER İşçi Korosunun ve müzik grubunun seslendirdiği “Merhaba” şarkısıyla başladı. Sınıfsız bir dünya kurma mücadelesinde güneşe gömdüğümüz kavga neferlerinin anısına saygı duruşunu, dernek temsilcimizin yaptığı açılış konuşması takip etti. ÜİD-DER’in işçilerin uluslararası dayanışmasına ve mücadele birliğine katkıda bulunmak üzere yola çıktığını belirten temsilcimiz, konuşmasında, krize ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek gerektiğini dile getirdi. **“1 Mayıs’ta tüm dünyadaki sınıf kardeşlerimizle birlikte, haklarımızı gasp edenlerden hesap sormak için, krize ve savaşa karşı durmak için alanlara ineceğiz”** dedi.

Temsilcimizin konuşmasından sonra, ÜİD-DER’in kurulmasından bu yana gerçekleştirdiği etkinliklerin ve çalışmaların kısaca tanıtıldığı bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından, direnişçi işçiler adına söz alan bir Sinter Metal işçisi, yaptığı konuşmada, “işçi sınıfının mücadeleden başka bir kurtuluş yolunun olmadığını” belirtti ve tüm sınıf dostlarını direnişlerine destek vermeye çağırdı. Şenliğimize, direnişte olan Sinter Metal ve Marport Liman işçilerinin yanı sıra, Tuzla Deri-İş’ten, Tez-Koop-İş 2 No’lu şubeden, Gebze Kristal-İş’ten, Esenyurt Emek-İş’ten, Tuzla Emekli-Sen’den ve Gebze DTP’den yöneticiler de katıldılar.

Şenliğimiz, sunucularımızın sunum metni eşliğinde, işçi sınıfı mücadelelerini, haksız ve emperyalist savaşların yol açtığı acı ve yıkımı, ezilen halkların maruz kaldıkları zulmü yansıtan video görüntüleri, dünyanın çeşitli dillerinden ezgiler, mücadele şairleri ve işçi sınıfının marşlarıyla devam etti. Salondaki yüzlerce işçi, kapitalist sömürü düzenine karşı sloganlarımızı hep birlikte coşkuyla haykırdı.

Şenliğimizde krize, haksız ve emperyalist savaşlara karşı örgütlenme ve mücadele vurgusu yapıldı. 1 Mayıs’ta alanlara taşınması gereken acil taleplerimiz dile getirildi. İşsizlikten sendikasılaştırmaya, hayat pahalılığından iş saatlerinin düşürülmesine, acil taleplerimizin hayata geçirilmesinin ancak örgütlenerek ve mücadele ederek mümkün olabileceği belirtildi. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ın, işçi kitleleri mücadeleye çekecek, geride duran kitleleri ilerletecek, sınıfın geniş kesimine moral ve güven verecek bir şekilde kutlanması gerektiği de vurgulandı.

Etkinliğimize katılan sınıf dostlarımız, dünya işçilerinin mücadelelerinde simgeleşen devrim türküleriyle büyük bir coşku yaşadılar. Elbette devrim ve inancı ifade eden marşlar ve türkülerin yanı sıra, haksız ve emperyalist savaşların acı ve göz yaşma boğduğu halkların trajedilerini dile getiren ezgiler de

salonda yankılandı. Derneğimizin işçi korosu ve müzik grubu, ÜİD-DER’in adına yakışır tarzda, pek çok dilden şarkılar, marşlar söyledi.

Etkinliğimizin son kısmında ise 1 Mayıs ve Enternasyonal marşlarımız söylendi. **Hep beraber, tek yürek ve sıkılı yumruklarımızla** “işçinin emekçinin bayramını” ve “en sonuncu kavgamızı” haykırdık. Gencinden yaşlısına birlikte olmanın, sömürüye karşı öfkemizi haykırmanın güzelliğini paylaştık. “İşçi Dayanışması Şenliği”, tüm dostlarımız için hem sınıf gücünün farkına varma, hem de tüm kötülüklerin kaynağı olan kapitalizme karşı mücadele etmek gerektiğinin bir kez daha bilince çıkartılması işlevini gördü. Etkinliğe katılan dostlarımızın memnuniyeti ve yaşadıkları coşku yüzlerinden okunuyordu. Etkinlik sonrasında, kendilerine böyle bir gün yaşattığı için ÜİD-DER’e çok teşekkür ettiler.

ÜİD-DER Yürüyor, Mücadele Büyüyor!

Mersin'de Direnişçi İşçilerle 1 Mayıs Etkinliği

■ Mersin'den ÜİD-DER'li bir işçi

28 Nisan Salı günü, çoğunluğunu Mersin limanında direnişlerini sürdüren Akan-Sel işçilerinin oluşturduğu bir katılımla 1 Mayıs etkinliği gerçekleştirdik. Etkinliğimiz derneğimizi tanıtan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Derneğimizin yaptığı çalışmaları, yürüttüğümüz mücadeleyi anlatan bir konuşma yaptık. Sonra da derneğimizin hazırladığı 1 Mayıs belgeselini izledik.

Kısa bir aranın ardından sınıf kürsümüzü oluşturduk ve hem önümüzdeki 1 Mayıs'ın hem de liman işçilerinin direnişinin işçi sınıfı için önemine vurgu yapan konuşmaların ağırlıkta olduğu bir sohbet gerçekleştirdik.

İşçiler sınıf tarihini iyi bilmenin ne kadar önemli olduğunu, sınıf mücadelesi yürütürken her türlü ayrımcılığın sınıfın parçalanmasına neden olduğunu, liman içerisinde örgütlenirken yaşadıkları zorlukları dile getirdiler. **Yürütülen mücadelelerin sonuçlarının sadece kendilerine değil, gelecek işçi sınıfı kuşaklarına ve tüm işçi sınıfına mal olacağını söyleyerek örgütlü gücümüzün öne-**

minin altını bir kez daha çizdiler. Bugün boğazımızdan geçen her lokmada işçi sınıfımızın geçmişteki mücadelesinin hakkı olduğu sözlerine ise alkışlar eşlik etti. Çalışan genç işçilerin ve öğrencilerin de bu mücadeleye sonuna kadar sahip çıkması gerektiğini ve ne olursa olsun şu anda Mersin'deki sınıf hareketi için çok önemli olan direnişin kazanılacağını söylediler.

Bizler de ÜİD-DER'li işçiler olarak yürütülen tüm mücadelelerin çok önemli olduğunu, bunun tüm sınıfta etki yaratacağını, sınıf bilinciyle donanmış bir örgütlülüğün işçilere kazandıracaklarını ifade ederek, işçilerin örgütlü mücadeleden başka bir çaresinin olmadığını anlattık. 1 Mayıs'ın sınıf mücadelesi için çok önemli olduğunu, sınıfın moralini arttıracak coşkulu birleşik bir 1 MAYIS için alanları doldurmanız gerektiğini söyledik. İşçiler etkinliğe çok güzel şeyler öğrendiklerini, direnişlerine ÜİD-DER'in verdiği desteğin de onları çok mutlu ettiğini söylediler. Başka bir etkinlikte buluşmak üzere etkinliğimizi sonlandırdık. ■

Liseli Gençler Örgütlü Mücadeleye!

■ Gebze'den bir ÜİD-DER üyesi

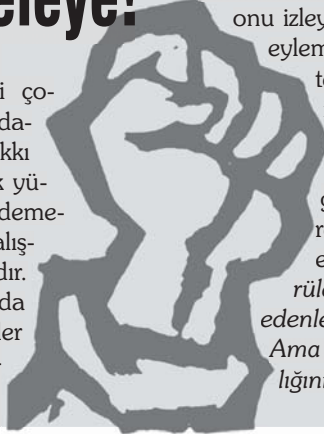
Derneğimizin Gebze temsilciliğinde, çeşitli okullardan ve dershanelerden gelen öğrenci arkadaşlarımızla "Boykot" adlı filmi izledik. Filmin ardından, öğrenci arkadaşlarımızla, yaşadıkları sorunlar, eğitim sistemine ilişkin filmde yer alan kareler üzerinden sohbet ettik. Filmde Amerika'daki Meksika kökenli öğrencilerin yaşadıkları zorluklar anlatılıyordu. Ancak benzer zorlukları bugün Türkiye'deki işçi çocukları da ya-

şıyor.

Üniversiteye gitmek işçi çocukları için her geçen gün daha da zorlaşmakta, bu hakkı kazananların çoğu parasızlık yüzünden ya eğitime devam edemekte ya da okumak için çalışmak zorunda kalmaktadır. 1968 yılında Amerika'da Meksika kökenli öğrenciler vermiş oldukları mücadeleye taleplerini elde ettiler.

Peki Türkiye'deki işçi çocukları eğitim sistemini sorguluyorlar mı? 1968 ve onu izleyen yıllar, öğrenci ve işçi

eylemliklerinin birbirini desteklediği ve dayanışma içinde geliştiği yıllardı. Bugün de işçi sınıfının kazanımları ve hakları gasp ediliyor. İşçi ve öğrenciler birlikte hareket etmeliler. *Filmde de görüldüğü gibi mücadele edenler her zaman kazanır. Ama en başta kendini, insanlığını kazanır.* ■

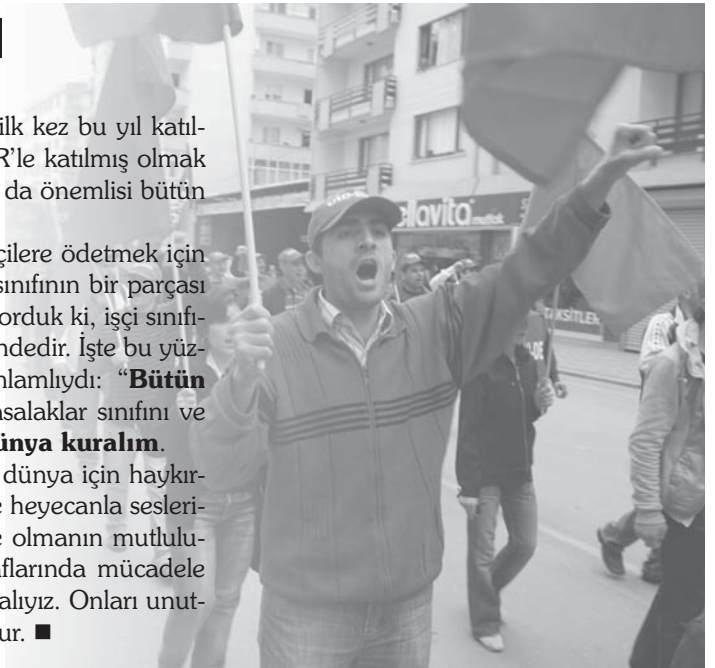
Hayatımın İlk Bayramı

■ Dudullu'dan bir işçi

Tüm dünyada milyonlarca işçinin kutladığı 1 Mayıs'a ilk kez bu yıl katıldım. İlk kez katıldığım bu 1 Mayıs mitingine ÜİD-DER'le katılmış olmak benim için 1 Mayıs'a ayrı bir anlam katıyordu. Ama daha da önemlisi bütün dünyada işçi ve emekçilerin meydanlarda olmasıydı.

Patronlar sınıfının, küresel krizin bedelini işçi ve emekçilere ödetmek için elinden geleni yaptığı bir dönemde, bizler de dünya işçi sınıfının bir parçası olarak, krize karşı ortak taleplerimizi haykırdık. Bizler biliyorduk ki, işçi sınıfının kurtuluşu birliğindedir ve bu birliği sağlamak kendi elindedir. İşte bu yüzden alanda haykırdığımız şu slogan benim için çok anlamlıydı: **"Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!"** Birleşin ki, şu kahrolası asalaklar sınıfını ve onların kurduğu kapitalist sistemi yok edip **sınıfsız bir dünya kuralım.**

Mitingde, açlığın, yoksulluğun, savaşların olmadığı bir dünya için haykırdık: **Ulusalçı Değil Enternasyonalistiz!** Aynı coşku ve heyecanla seslerini yükselten işçilerle beraber ben de ÜİD-DER kortejinde olmanın mutluluğunu yaşadım. Canlarını ortaya koyarak işçi sınıfının saflarında mücadele eden ve bizlere 1 Mayıs'ı armağan eden işçileri unutmamalıyız. Onları unutmamak ancak işçi sınıfının mücadelesini sahiplenmekle olur. ■

İşçi kardeşlerimizi 1 Mayıs'a çağıran afişlerimizi asarken bir yandan da bidirilerimizi onlara ulaştırdık. Bu çalışmalarımız sırasında sınıf dayanışmasının güzel örneklerinden birini de Gazi Mahallesinde yaşadık. Kepçe kullanan bir işçi kardeşimiz kepçesiyle bizi yukarı kaldırarak afişlememize yardımcı oldu. Dayanışmanın bu güzel örneklerini hayatın her alanında örmeli ve mücadelemizi de kepçelerimize alıp daha da yukarılara taşımalıyız.

1 Mayıs'ta ÜİD-DER'le Olmak

■ Gazi Mahallesinden bir işçi

Bugün dünyanın tüm ülkelerinin işçileri gibi bizler de 1 Mayıs alanlarındaydık. İşçilerin sınıfsız, sömürsüz, barış ve özgürlük dolu bir dünya kurma mücadelesinin sembolü, Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta sesimizi dünyanın tüm işçilerinin sesine kattık. Biz ÜİD-DER'li işçiler, gücümüzü gösterebildiğimiz, sesimizi duyurabildiğimiz, kararlılığımızı işçilere yakışır bir disiplinle sergileyebildiğimiz için çok mutluyuz.

Kimsenin gözünü alamayacağı bir kortej oluşturduk. Kısa bir süre içinde çevremizde bizim kim olduğumuzu, ÜİD-DER'in hangi sözcüklerin kısaltması olduğunu, temsilciliklerimizin bulunduğu adresleri soran öbekler oluşmaya başladı. Kadıköy Meydanına girene kadar pek çok işçi ve işçi örgütünün hayranlık dolu alkışlarıyla yürüyüşümüzü yaptık. Yüzlerce işçinin sıkılı yumruklarını, kızıl flamalarını, coşkuyla atılan sloganlarımızı ve kortej disiplinimizi görenlere duruşumuz, "işte işçiler böyle yürümeli, böyle davranmalı" dedirtiyordu. Bunu sağlayan elbette bizlerin tek tek çok disiplinli, çok kararlı kişiler arasından seçilmiş olmamız değildi. Bu zaten işçi sınıfı mücadelesinde niyeti ciddi olan, işçi sınıfının siyasetini yapan, ilkel ve tutarlı tüm örgütlerin doğal olarak yapması gerekendi. Biz ÜİD-DER'de böyle gördük, böyle öğrendik. Biz siyasetimizi, haykırdığımız sloganlarla da ortaya koyduk.

Miting bitiminde temsilciliklerimize dönüp, mitinge katılan dostlarımızla birlikte çaylarımızı içtik, sohbetler ettik. Bursa'dan gelen ve bizimle ilk kez 1 Mayıs'a gelmiş olan bir işçi arkadaşımız bizleri duygulandıran konuşmalardan birini yaptı: "Ben daha önce de 1 Mayıs'la katıldım, hiç böyle bir şey görmedim. Şu an çok heyecanlıyım ve hissettiklerimi anlatmakta zorlanıyorum. Hepiniz birbirinize çok saygılısınız, çok içtensiniz. Çok güzel bir kortejdi, çok güzel bir gün geçirdim. Hepinize çok teşekkür ederim." ■

"İşçi Dayanışması Şenliği"nde Tek Yürek Olarak Haykırdık

■ bir kadın işçi

20. asrın da sonuna bir virgül koyarak sadece biraz soluklandık; "son gülenleri güzel gelecek olan" bir dünya yaratmak için 21. asra merhaba diyerekten. Attığımız adımlardan çok kattığınız yoldur önemli olan. Büyük özveri ve sabırla örülür kozalar. İşte tam da bu noktada, ÜİD-DER'in özverili ve sabırlı çalışmasının ürünü olan "İşçi Dayanışması Şenliği"nde bizler, yani yüzlerce emekçi, bir arada ve tek yürek olarak haykırdık: SİZİN BİZLERE BAHŞETTİĞİNİZ KADAR PAY DEĞİL, YÜZYILLARDIR YARATTIĞIMIZ HER ŞEYİ İSTİYORUZ!

Ve şimdi artık 21. yüzyılın ilk safhasında, tek yürek olarak alanlarda haykırmalı ve tüm çalışma yerlerinde gücümüzü birleştirmeliyiz: KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ! ■

Hacettepe'de İşçilere Reva Görülen Muamele

■ Hacettepe Tıp Fakültesi'nden bir grup işçi

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde, Marmara Hisimli taşeron şirkette, yaklaşık 1100 işçi çalıştırılıyor. Hastanenin temizlik, hasta bakımına yardım ve yemek dağıtımını işini çok büyük oranda taşeron firmadaki biz işçiler yapıyoruz. Şirket yaklaşık iki yıldır ücretlerimizi aksatarak ödüyor. Bankaya gittiğimizde hep alışık olduğumuz tablo ile karşılaşmış ücretlerimizin yatmadığını görüp geri dönüyoruz. Aylarca ödenmeyen ücretlerimiz sonunda öendiğinde de alacağımızın tamamını değil ancak yarısını alabiliyoruz. Ev kiralılarımızı dahi ödeyemeyip, işe gelebilmek için eş dosttan borç almak zorunda kalıyoruz.

Yaşadığımız tek sorun asgari ücreti geçmeyen maaşlarımızı alamamak da değil. İşveren tarafından aşağılanıp, kötü muamele görüyoruz. Bu duruma karşı biraz sesimizi yükselttiğimizde bize kapıyı gösteriyorlar. Dışarıdaki binlerce işsizden güç alan şirket yöneticileri, her fırsatta bizi işten

atmakla tehdit ediyor. Ücretler ödenmediğinde bize biraz daha iyi davranan şirket şefleri, ücretler ödendiğinde bu durumun acısını çıkartırcasına bizi aşağılamaya devam ediyorlar.

En son yaşanan süreçte, ücretlerin yine gecikmesi üzerine tepkimizi göstermek için bir grup arkadaşla birlikte mesai saatine yakın hastane önünde toplanarak iş bırakma eylemi gerçekleştirmek istedik. Sayımızın fazla olmaması sebebiyle bizi kolaylıkla dağıtan şefler, "hastanenin ve şirketin adının bu yollarla kötülenmemesi gerektiğini" söylediler.

Onlar bunları söyleyedursun, asıl korktukları şey şirketin ya da hastanenin adının kirlenmesi değil, işçilerin birlikte olunca neler başarabileceklerini bizden daha iyi bilmesidir. Tüm bu sorunların üstesinden ancak birlikte olduğumuzda gelebiliriz. Bunun için omuz omuza vermeli ve yaşanan bu sorunlara karşı mücadele etmeliyiz. ■

Vardiyalı İşçiler Olarak Sorunlarımız

■ Beylikdüzü'nden bir tekstil işçisi

Vardiyalı çalışan bir işçinin gündüzü de gecesini de aynıdır. Çünkü 12 saat çalışan bir vardiyalı işçi bir hafta gündüz çalışıp gece yatarken bir hafta da gece çalışıp gündüz yatıyor. Gündüz çalıştığımız zaman sabahın erken saatinde kalkıp gecenin geç saatinde geliyoruz. Gece çalıştığımız zaman akşam gidip sabah geliyoruz. Gece çalışan işçinin sorunlarından birkaçı şunlardır: Uykusuzluk, sağlık sorunları, sağlıksız beslenme, iş kazaları.

Gece çalışan bir işçi gündüz, gece uykusu kadar uykusunu alamaz. Veya gece çalışan bir işçi gece saat 4'te yemek yerse nasıl sağlıklı beslenebilir? Sabaha kadar mide ve baş ağrısı çeker. Vardiyalı işçiler gece çalışıp sabah işten çıktıklarında kimilerinin gözlerinin altları şişer, kimilerinin de gözlerinin içi kan içindedir. Ve iş kazaları. Kazaların birçoğu gece sabaha karşı saat 5 ya da 6 gibi olur.

Yılmadık, Kazandık!

■ Gebze'den bir petro-kimya işçisi

Bizler Gebze Plastikçiler Sanayi Bölgesinde faaliyet göstermekte olan ABD sermayeli bir şirkette çalışmaktayız. Her ne kadar ülkemizin başbakanı "hamdolsun iyiyiz, kriz bizi teğet geçer" demiş olsa da, biliyoruz ki ne iyiyiz ne de bu kriz bizleri teğet geçiyor.

Bizler böyle bir dönemde işverenle toplu sözleşme masasına oturduk. Ancak anlaşamadık ve süreç arabulucu noktasına geldi. Bu sürecin de bitmesine ve grev aşamasına girmemize az bir süre kalmasına rağmen mücadeleden vazgeçmedik, taleplerimizin arkasında durmaya devam ettik. 1 Nisan 2009 tarihinde işverenle yapılacak son görüşmeye

Aslında bir işçinin haftada en fazla 45 saat çalışması gerekiyor. Üstelik geceleri 7,5 saatten fazla çalıştırılmaması gerekiyor. Ama çoğumuz geceleyin 7,5 saat değil 12 saat çalıştırıyoruz. Peki bizim görevimiz ne olmalı? İşçi sınıfının geçmişte mücadeleyle kazandıklarına sahip çıkmalıyız. **Geçmişte Amerikan işçi sınıfı mücadele ederek bizlere 1 Mayıs'ı miras bırakmış ve şunu demiştir: 8 saat iş, 8 saat uyku, 8 saat canın ne isterse!** Bize bırakılan bu mirasa sahip çıkmalı ve bunları işçi arkadaşlarımıza anlatmalıyız.

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadelesi! ■

hazırlanmak için toplandık ve bütün işçi arkadaşlarımızla tartışarak taleplerimizi yinelemekle birlikte hangi noktada bitireceğimizi de belirledik. Ertesi gün yapılacak sözleşme görüşmesinde grevden önceki son gün düşüncesiyle masaya oturma ve işverene de o izlenimi verme kararını aldık. 1 Nisan tarihinde masaya oturduğunda son olarak gelinen noktada **işverenin önerisi %12 olmasına rağmen, %22'lere çıkılarak sözleşme imzalandı.** Bir sınıf mücadelesi daha bizlerin başarısıyla sonuçlandı. Bunun yanında daha da önemli olansa kimsenin bu süreçte işten çıkarılmamasıydı. Bu zaferin işçi sınıfına örnek olmasını, çalışan arkadaşlarımızın birliğini pekiştirmesini diliyorum. ■

Şahin Motor'da İşten Atmalar Devam Ediyor

■ Gebze'den bir işçi

Ekonomik kriz nedeniyle işsiz kalanların arasına 5 arkadaşımız daha katıldı. Şahin Motor'da daha önce yaklaşık 40 işçi çeşitli bahaneler ileri sürülerek işten atılmıştı. Şahin Motor uzun bir geçmişe sahip ve kısa bir süre öncesine kadar sendikalı olarak çalışılan bir fabrika olmasına rağmen kriz bahanesi ile sendikasızlaştırılmıştı. Birleşik-Metal-İş sendikasının tasfiyesiyle birlikte patronun ilk zamanlardaki "iyi yüzü" değişmeye başladı. Krizi bahane ederek yaklaşık 45 işçi arkadaşımızı işten kovarak işsizler ordusunun içine attı.

Tüm bunlar yaşanırken, işçi arkadaşlar "bu dalgayı da atlattık" diyerek başka konularda tartışmalar yürütüyorlar. Kuşkusuz bu bizler açısından anlaşılabilir bir durum, çünkü işçi sınıfı örgütsüz ve dağınık bir halde. Bundan kaynaklı kendi sorunlarını tartışmak ve çözüm üretmek yerine egemenlerin sunduğu gündeme hapsoluyorlar. Tüm işçilerin yapması gereken krizden korkup geri durmak değil kurtuluşun birlikte olacağına farkına varmaktır. Bunun olması için de işçi sınıfı içinde sabırlı ve uzun bir çalışma yapılması gerekiyor. Ancak o zaman krizin faturasını patronlara ödetebiliriz. ■

TOKİ İşçilerinin 1 Mayıs'a Katılması Engellendi

■ TOKİ inşaat işçileri

Biz TOKİ'de çalışan işçiler olarak, işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a katılmak üzere hazırlıklarımızı yapmıştık. Ama 1 Mayıs sabahı bütün bu hazırlıklar boşa gitti. Hayatımızın ilk 1 Mayıs'ına katılmak için sabırsızlanıyorduk, çok heyecanlıydık. Ama hevesimiz kursağımızda kaldı.

Sabah kalktığımızda hazırlıklarımızı yapmış, çıkmak üzereydik ki, beklenmedik bir engellemeye uğradık. Çadırdan tam çıkıyorduk, şirketin patronu önümüze dikildi ve bize tehditler savurdu. Patron bize şöyle dedi: "Eğer giderseniz çantanızı alın gidin ki bir daha gelme zahmetine girmeyin." Onun böyle demesiyle diğer arkadaşlarımızdan destek de bulamadık.

Durum böyle olunca mecburen 1 Mayıs alanlarına da katılmadık. İşte bir kez daha örgütsüzlüğün ne kadar kötü bir durum olduğunu gözlerimizle gördük. Bugüne kadar hiç somutta yaşamamıştık. Ama insan yaşayınca bu haksızlıklara, adaletsizliklere karşı bir şeyler yapmanın gerekliliğinin bilincine varıyor.

Umuyoruz ki seneye olacak 1 Mayıs'a katılmak için elimizden geleni yapacağız. Çünkü artık bundan sonraki 1 Mayıslarımızın ziyan olmasını istemiyoruz. Bunun içinde, örgütlenmeli ve örgütlemeliyiz! ■

Denge Yapı İşçilerinden Mektup

■ Sancaktepe'den bir grup işçi

Merhaba arkadaşlar. Biz 11 işçiyiz. Sizlere kısaca fabrikada uğradığımız haksızlığı anlatacağız.

Bizler, bir yıla yakın süredir Sancaktepe'de mutfak dolabı ve ev eşyası üzerine iş yapan Denge Yapı'da çalışıyorduk. Doğrusunu söylemek gerekirse ilk zamanlar paramızı gününde alıyorduk ve yaşadığımız sorunları görmezden geliyorduk. Ama zamanla bize sinsi bir oyun oynandı. **Patron ve müdürler kriz çıktıktan sonra bize beş vakit namazı mecburi yaptılar.** Namaz kılmayanları işten at-

makla tehdit etmeye başladılar. Bizleri ikiye bölüp gücümüzü böldüler ve birbirimize düşürdüler. Müdürler gizli gizli bizleri takip edip, namaz kılıyor muyuz kılmıyor muyuz diye bakmaya başladılar. Bizler artan baskılar ve işçi çıkartma tehditleri iyice artınca 4 arkadaşımızı müdürlerle görüşmeye gönderdik. Amacımız tedbir almaktı. Müdür, arkadaşlarımıza "hiçbir işçiyi işten çıkarmayacağız" diyerek güvence vermişti. Fakat iki gün sonra bizleri, yani 11 işçiyi, kapı önüne koydular. Üstelik yasal haklarımızı da vermediler. Ayrıca Denge Yapı'nın sahibi

beş yıl önce Samandıra belediye başkanı seçilmişti. Beş yıl önce oy almak için bizi kandırmıştı. Şimdi de hem işten attı hem de hiçbir hakkımızı vermedi.

Bizler bu olaydan bir ders aldık. **Artık biliyoruz ki patronların dini imanı paradır.** Sizlere söylemek istediğimiz, biz haklarımızı bilmediğimiz için mücadele etmeden çekip gittik. Hepimiz mağdur olduk. İşçiler haklarını almak için mücadele etmeli ve birleşmelidirler. ■

Asgari Ücret Gerçeği

■ Kartal'dan bir işçi

Bazı sözler kulağa hoş gelse de sadece kâğıt üzerinde kalır ya da her fırsatta bizleri kandırabilmek için bir malzeme olarak kullanılır. Meselâ Anayasanın 55. maddesinde “ücret emeğin karşılığıdır” tanımı yapılıyor. Aynı maddede “devlet, çalışanların yaptıkları işe uygun adaletli bir ücret elde etmeleri ve diğer sosyal yardımlardan yararlanmaları için gerekli tedbirleri alır” deniliyor. 4857 sayılı İş Yasası çerçevesinde çıkarılan Asgari Ücret Yönetmeliğinde ise asgari ücret, “İşçilere normal bir çalışma günü karşılığı olarak ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücret” olarak tanımlanıyor. Bir de İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi var ki 23. maddesinde bakın ne diyor: “Çalışan herkesin, kendisine ve ailesine insanlık onuruna uygun bir yaşayış sağlayan ve gerekirse her türlü sosyal koruma vasıtalarıyla da tamamlanan adil ve elverişli bir ücrete hakkı vardır.”

Bu sözler kulağa hoş gelse de, gerçekte aldığımız asgari ücretle bırakın çalışanın ailesini, tek başına bir işçinin bile insan onuruna yakışan bir yaşam sürdürmesi imkânsızdır. Her geçen gün giderek derinleşen ekonomik krizle birlikte, tüm zorunlu ihtiyaçlara yapılan zamlar astronomik rakamlara ulaşmışken, 2009 yılının ilk 6 ayı için asgari ücrete yapılan zam yüzde 4,3, ikinci 6 ayında ise yüzde 4,1 olarak belirlendi. Yani asgari ücretlinin eline ilk 6 ay için net 527,13 TL, ikinci 6 ay için net 546,48 TL geçecek. Mart ayı itibariyle açlık sınırı 841 TL'ye, yoksulluk sınırı ise 2327 TL'ye yükseldi. Dolayısıyla asgari ücretli işçi aileleri resmen **açlık sınırının altında** yaşam savaşı veriyorlar. Böylesi bir durum ancak içinde yaşadığımız sömürü düzenine özgü bir durum olabilir!

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, asgari ücretten yüzde 15 oranında gelir vergisi (89 TL) ve yüzde 14 oranında SGS prim bedeli (93,24 TL) kesiliyor. Bir işçi daha ücretini eline almadan peşinen vergisini ödemiş oluyor. İşçilerin ödedikleri vergiler sadece ücretleri üzerinden kesilmiyor. Aldığımız

her türlü hizmet ve zorunlu ihtiyaçlarımız üzerinden kesilen KDV ve ÖTV gibi dolaylı vergiler de hesaba katıldığında, “bu devleti kim sırtında taşıyor?” sorusu da açıklıkla yanıtını buluyor! Patronlar ise çok kıymet verdikleri devletlerine vergi ödememek için her türlü dalavereyi yapıyorlar. Hal böyleyken devlet ekonomik krizi bahane eden patronlara her türlü kolaylığı sağlıyor. Her gün açıklanan “ekonomi paketleriyle”, patronların ödemediği vergilere bir de indirimler getiriliyor.

Bekâr ve çocuksuz bir işçiye uygulanması gereken 49,95 TL'lik asgari geçim indirimini dâhil edilerek asgari ücret rakamını yüksek gösterilmeye çalışılıyor. Oysa bu ücret bile birçok işyerinde ödenmiyor. Krizin yükünü işçilere yıkmaya telâş içindeki patronlar sınıfına yapılan her bir kalem vergi indirimi, onlar için büyüyen kârlar anlamına geliyor. Fakat işçilere ise, işsizlik, artan baskılar ve ağır çalışma koşulları olarak geri dönüyor! Ayrıca sendika bürokratlarının, düzen kurtarıcısı edalarında açıkladıkları yeni program önerileri de işçilerin zihnini bulandırıcı ve sendikal mücadeleden uzaklaştırıcı bir etki yaratıyor.

Asgari ücreti belirleyen komisyonu oluşturan 15 üyeden 5'i işverenleri, 5'i devleti, kalan 5'i de sözde işçileri temsil ediyor. Bu komisyonda sözde işçileri temsil eden sendika bürokratları, krizi bahane göstererek ve anayasanın 55. maddesinde yer alan “asgari ücretin belirlenmesinde ülkenin ekonomik durumu göz önünde bulundurulur” ibaresine sarılarak, asgari ücretin düşük tutulmasında patronlarla işbirliği yapıyor. Böylesi bir komisyondan işçiler lehine karar çıkmasını beklemek, sadece hayal kurmak değil midir?

Gerçek şu ki, sendika bürokrasisini bulunduğu yerden defedecek ve militan bir mücadeleyi yükseltecek olan da, emeklerinin karşılığı olan ücreti kâğıt parçalarındaki tanımlardan çıkartıp gerçeğe dönüştürecek olan da, bilinçlenerek örgütlenen ve birleşen işçilerdir. İnsan onuruna yakışan ücret, açlıkla terbiye edilme ücreti değildir. Asgari ücret vergi dışı olmalıdır, ancak patronların vergi yükünü hafifletmek için değil, patronların ve onların devletlerinin yükünü işçi sınıfının sırtından atabilmek için! Bu yüzden ÜİD-DER saflarında haklarımızı öğrenelim, örgütlenelim ve mücadeleye katılalım. ■

Sahibi ve yazı işleri müdürü: ÜİD-DER adına Bayram Yılmaz • **Yönetim yeri:** Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul • **Esenler temsilciliği:** Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu Cad. No:26 Esenler • **Gazi temsilciliği:** 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa • **Gebze temsilciliği:** Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • **Tuzla temsilciliği:** Tepe Durağı, Osmangazi I.Ö.O. Karşısı Aydınli • **Ankara temsilciliği:** Tuzlucaıyır Mah. 586.sok no:6/A Mamak • **tel:** (0 216) 572 41 52 • **www.uidder.org** • **e-mail:** iletisim_uid@uidder.org • **Baskı:** Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • **Fiyatı:** 0,50 YTL

“Uyanıştan Başkaldırıya”

ÜİD-DER İşçi Tiyatrosu 15-16 Haziran Genel Direnişini Sahneye Taşıyor

■ ÜİD-DER İşçi Tiyatrosu Oyuncuları

İşçi tiyatrosunu yeşertme ve geliştirip güçlendirme yolunda önemli adımlar atan ÜİD-DER İşçi Tiyatrosu, repertuarına yeni oyunlar ekleyerek ilerliyor. İşçi tiyatromuz, özellikle de işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli yeri olan olayları oyunlaştırarak bugünün işçi kuşaklarına anlatıyor. 1 Mayıs'ın doğuşunu anlatan **1 Mayıs Karanfilleri** oyunundan sonra, şimdi de, Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir kilometre taşı olan 15-16 Haziran büyük işçi direnişini oyunlaştırarak sahneye taşıyor.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin üzerinden 39 yıl geçti. Büyük bir cesaret ve kararlılıkla mücadeleye atılan 150 bin işçi, 15-16 Haziran 1970'te tüm engelleri yıkarak fabrikalardan sel gibi aktı. O iki gün boyunca işçi sınıfı, patronların yüreğine büyük bir korku saldı ve zalimlere unutamayacakları bir ders verdi. Adalet Partisi hükümeti Meclise yeni bir sendika yasası sunmuştu. Bu yasayla, mücadeleciler bir sendikacılığı savunan DİSK tasfiye edilmek isteniyordu. Amaç, günden güne yükselen, canlılık kazanan ve militanlaşan Türkiye işçi hareketini boğmak, mücadeleye ağır bir darbe vurmaktı. Bu gerici saldırıya karşı işçi sınıfı güçlü bir yanıt verdi. DİSK'in öncülüğünde, 15 Haziranda başlayan eylemlere Türk-İş'e bağlı işyerlerindeki işçiler de katılacak, eylemler kısa zamanda İstanbul'a ve oradan da Kocaeli'ne yayılacaktı.

İşte “**Uyanıştan Başkaldırıya**” adını taşıyan oyunumuz, bu büyük işçi direnişine giden süreci, DİSK'in ve yükselen işçi mücadelesinin önünü kesmek için patronların nasıl planlar yaptıklarını ve direnişin ilk gününü anlatıyor. 15 Haziranda başlayan işçi direnişi öylesine sarsıcıydı ki, işçi hareketinin önünü kesmeyi arzulayan patronların hevesleri kursaklarında kalmıştır. Nitekim birleşen işçilerin korkusunu enselerinde hisseden patronlar, İstanbul'dan kaçmak zorunda kalırlar.

Oyunumuzda sınıf bilinçli işçiler ile bilinçsiz işçilerin farkını, mücadeleye atılan işçilerin ve işçi ailelerinin iç çelişkilerini ve işçi dayanışmasının önemini de ele alıyoruz. İşçi tiyatromuz, tiyatronun imkânlarından yararlanarak geçmişin mücadele deneyimlerini bugünün genç kuşaklarına aktarmaya çalışıyor. Kapitalist sistem öyle bir sistemdir ki, bu sistemde işçilere yalnızca çalışmak ve sömürülmek düşmektedir. Büyük işçi kitleleri ne tiyatroya, ne sinemaya, ne müzelerle, ne de konserlere gidebilmekte. Biz oyunlarımızda işçi sınıfının hayatının tüm yönlerini, mücadelesiyle, acısıyla, sevinciyle yansıtıyoruz. İşte tam da bundan ötürüdür ki, ÜİD-DER İşçi

Tiyatrosu'nun üstlendiği misyon çok önemlidir.

ÜİD-DER İşçi Tiyatrosu'nun en temel özelliklerinden biri de, baştan sona her şeyi kendisinin yapmasıdır. Oyunlarımızı kendimiz yazıyor ve kendimiz sahneye koyuyoruz. Tiyatromuzun sahne ressamı da, kostüm ve makyaj sorumlusu da, sahne amiri de, ışıkçısı da işçilerden oluşmaktadır. Yani hem bunları yapıyor hem de sahneye çıkıp oynuyoruz. İki buçuk yıldan bu yana birçok oyun sahneye koyduk: “**Dört Yıldızlı Onlar Daima Parlayacaklar**”, “1 Mayıs Karanfilleri”, “**Köle İbrahim Tuhaf Konuşuyor**”, “İşçiler İçin Nasıl Bir Oyun Oynamalı”, “**Barış İçin Savaş!**” Şimdi de 15-16 Haziran büyük işçi direnişini ele alan **Uyanıştan Başkaldırıya** oyunumuzu sahneye koymaya hazırlanıyoruz. Oyunumuzu hazırlamak için aylarca çalıştık. Araştırma, belge toplama ve yazma süreci aylarımızı aldı ve aylardır da oyunumuzu prova ediyoruz. Tüm dostlarımızı, işçi kardeşlerimizi oyunumuza davet ediyoruz. Gelin sınıfımızın şanlı bir gününü birlikte sahneye taşıyalım, birlikte oynayalım, birlikte izleyelim ve birlikte öğreneelim.

